

EFTERLÄMNANDE SPÅR.

Av Bernt Rutström, Bodträskfors

Pappa hade vidtalat Hugo att komma och slakta grisen. Inte så att de hade kommit överens om exakt tid eller så, men på ett ungefär, en dag på höstkanten när det passade.

Kommunikationerna dem emellan var nu inte särskilt frekventa förstås.

Det berodde naturligtvis på att vi saknade de mest elementära landvinningarna på området. Telefon, till exempel. Och skriftväxling var ju heller ingen passande lösning eftersom postgången inte var särskilt utvecklad. Man kan ju tänka sig att en färd till postbussen på en mil tur och retur inte stärkte aktierna för det kommunikationsmedlet. I synnerhet om man måste gå. Ja, så kunde det vara på tidigt 1940-tal, särskilt om man bodde avsides.

Nå, Hugo kom i alla fall en dag i första snöfallet för att utföra det uppdrag han åtagit sig. Troligtvis någon vecka senare än beställaren tänkt sig.

Grisen hade vuxit riktigt ordentligt och var nog betydligt större än grisar vanligtvis brukar vara när de räknas som slaktfärdiga. Och en stor gris är en stark gris! Särskilt om den fått leva ett så rikt friluftsliv som vår gris gjort.

Varje morgon hade den följt med korna ut på skogsbete och inte återkommit förrän fram på dagen när den ledsnat på fäkreatursällskapet. Eller om det var potatislandet och förekommande blombänkar som drog.

Nu var det emellertid dags att förvandla den till vad den, redan vid anskaffandet, var ämnad till. Och det var ett värv helt och hållet förbehållet vuxna. Småglin fick hålla sig på avstånd. Dit räknades givetvis även en sexårig gosse.

Från köksfönstret följdes skådespelet av intresserade pojkögon. Själva slakten skulle som vanligt ske bakom det timrade stallet med vidhängande höboda, men därifrån och till lagårdsdörren var det någon meter, så den dramatiska inledningen skulle ske inför öppen ridå!

Grisen blev så småningom synlig i dörröppningen som om den tvekat för den vita snö den aldrig tidigare sett. Även Hugo skymtade i dunklet. Han hade fäst en snara av järntråd i grisens mun och stod nu gränsle över svinryggen med tråden om ena handen och slaktmasken i den andra.

Överraskande snabbt gjorde grisen ett avhopp ner på den snötäckta marken och försvann bakom stallet med Hugo likt en ryttare över ryggen. Det väntade skottet uteblev, ty grisen blev synlig när den med högsta fart rundade stallknuten utan att ta någon notis om den bromsande slaktaren! Det var stört omöjligt för Hugo att få något fäste för skosulorna i den fuktiga nysnön! – Ja, det var en dråplig syn! Rena Vilda Västern!

Pappa måste skratta när han såg deras framfart.

Efter diverse turer runt gårdstunet och dess hus tog grisen samma väg tillbaka bakom stallet mot lagårn. Där lyckades karlarna med förenade krafter hejda den så pass att de fick livet ur den.

Och därmed kunde föreställningen ha varit slut för vår del. Men icke så!

Själva slakten fick vi ju inte delta i, men på gossars vis måste det snabba och dramatiska skeendet utförligt rekapituleras och diskuteras. De märkliga spåren i snön behövde följas i alla sina bukter och det gav efterhand ny näring åt den ungdomliga fantasins låga, som också brann långt efter det att slakten var till ända och höstsolen suddat ut alla de synliga vittnesbörderna av evenemanget.

Gott och väl sextiofem vintrar och lika många somrar har som synes ännu inte förmått radera de spår episoden etsade i den då sexårige gossens minne.

Kuriren för 100 år sedan

Flagginvigning hölls i Södra Harads skola förliden söndags e.m. Under det allra härligaste vädret hissades flaggan, under det att barnen sjöngo en flaggsång, hvarefter kyrkoherde Henriksson höll ett stämmingsfullt invigningstal.

Sedan han å församlingens och skolrådets vägnar uttalat ett tack till kronojägare Näslund, hvilken till skolan skänkt flaggan, till bröderna Larsson, Södra Harads, hvilka skänkt och framfört flaggstängen, samt till lärarinnan fröken Granström för visat nit och omtanke för skolan och barnens väl, utbringades ett kraftigt trefaldigt lefve för fosterlandet. Edefors manskör under ledning af kantor Mörtberg förhöjde stämningen genom att sjunga några fosterländska sånger.

Infört i Norrbottens-Kuriren 27 september 2008